PREOCUPAREA ATENTĂ PENTRU TINERET — CONDIȚIE A DEZVOLTĂRII FOTBALULUI NOSTRU

În ciuda unor momente conjuncturale sau concursuri de împrejurări nefavorabile, urmare a cîtorva rezultate seci, nesatisfăcătoare, înregistrate la nivelul primei reprezentative în confruntări de importanță majoră — fotbalul rămîne, de departe, așa cum a fost întotdeauna, sportul preferat al copiilor, al elevilor și juniorilor, al tineretului. Este aceasta un adevăr-concluzie, desprins logic din premise arhicunoscute ; este o realitate ilustrată convingător de sondaje semnificative, realizate în școli și clase cu profiluri dintre cele mai diferite. Cînd handbalul se afla în vîrful piramidei, doi din zece copii optau pentru acest sport. Cînd tenisul nostru disputa frumoasa „Sala-tieră" în parcul Progresul, trei din zece elevi visau miraculoasa racheță a lui Năstase. Dar, în general, oricît de mare a fost atracția de moment a unuia sau altuia dintre sporturi, fotbalul n-a coborît niciodată sub procentajul de 70-75 la sută al sufragiilor tinerilor, continuînd să rămînă cuibărit adînc în inimile lor.

Două recente mari competiții fotbalistice — **„Cupa speranțelor"** și **„Cupa Cutezătorii"**, organizate exemplar în spiritul indicațiilor izvorîte din Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului — au fost, în fond, tot atîtea sondaje — argumente ale dragostei statornice pentru fotbal a zecilor de mii de copii (3 000 echipe participante, cu peste 66 000 de micuți jucători aliniați la start). Astfel de competiții, cu un adevărat caracter de masă, așa cum recomandă Hotărîrea chiar din primul său paragraf, au început să prindă viață pretutindeni, la nivel de municipiu, oraș, comună. Un frumos salt, calitativ și cantitativ, vor realiza, în anul școlar 1973/1974, întrecerile fotbalistice rezervate elevilor, pornindu-se tot de la una din hotărîrile Plenarei din februarie-martie 1973 : **„Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, împreună cu organizațiile de stat și obștești cu atribuții în domeniul sportului, vor organiza complexul sportiv, denumit „Sport și sănătate", precum și o competiție de masă cu caracter republican pentru pionieri, elevi, studenți, militari, tineri muncitori și țărani, care va începe cu unitățile de bază".** Campionatele de fotbal ale școlilor generale și liceelor (cu participări record : 15 000 și, respectiv, peste 900 de echipe) vor fi componente de bază ale acestei ample întreceri — un adevărat festival al sportului — preconizată pentru anul școlar în curs.

Paralel cu aceste competiții, ale căror porți sînt larg deschise tuturor copiilor și tinerilor de la 7 la 18-19 ani, există și preocuparea permanentă de a se crea condiții materiale dintre cele mai bune unui număr tot mai mare de copii și juniori, pentru ca aceștia să se poată pregăti în așa fel încît să fie apți a face față apoi cerințelor fotbalului de performanță. Peste 3 milioane de lei sînt investiți anual în pepinierele fotbalului (46 de centre de copii și juniori). A apărut o vastă rețea de școli sportive cu profil (51 la număr). Eforturile făcute în acest sens sînt fără precedent. Cu atît mai mult par de neînțeles reținerile unor cluburi și asociații — destul de numeroase — față de activitatea desfășurată la acest nivel al fotbalului. (Modul inadmisibil cum este privită și aplicată recenta hotărîre de întinerire a echipelor divizionare, constituie un exemplu grăitor). Selecția continuă să se facă la voia întîmplării. Instruirea tinerilor jucători rămîne subordonată unor obiective minore. În multe școli, orele de educație fizică sînt privite ca niște... simple recreații mari. Iată un mănunchi de cauze aflate la baza penuriei de jucători cu reale aptitudini pentru fotbalul așa cum se joacă el astăzi. Ofensiva împotriva unor astfel de tare trebuie pornită acum, la începutul perioadei competiționale, la începutul anului școlar. Și trebuie făcută sub imperiul aceleiași sarcini majore, izvorîte din Hotărîrea Plenarei din februarie-martie, luîndu-se absolut toate măsurile necesare pentru **„pregătirea corespunzătoare a elementelor cu calități deosebite, la nivelul cerințelor sportului de performanță".** Este, în fond, pasul-salt ce trebuie făcut.

IMPLICAȚIILE UNEI TENTATIVE NEREUȘITE

Eșecul de la Leipzig este privit mai calm decît în alte ocazii similare. Faptul că un nou antrenor a preluat echipa națională la mijlocul preliminariilor C. M., disputarea unui meci hotărîtor în deplasare unde se acordă gazdelor minimum 70 la sută șanse, evoluția mai acceptabilă a fotbaliștilor noștri în a doua parte a întîlnirii, penalizarea ridicolă dictată de arbitrul Scheurer la înscrierea primului gol, iată o parte din elementele care nu anatemizează din capul locului reprezentativa de fotbal a țării noastre, dar nici nu o pot absolvi de o critică severă.

Întreaga desfășurare a jocului a arătat că **pretenția echipei noastre la un punct sau chiar două nu era iluzorie** de îndată ce, în pofida avantajului de gabarit și construcție atletică superioară, echipa R.D. Germane n-a reușit pe teren propriu să fie superioară formației române în măsura în care aceasta și-a impus jocul la București, la 23 mai, cînd, numai datorită ineficacității atacanților noștri, scorul n-a fost de 3—0, în loc de 1—0.

În meciul de la Leipzig, raportul acțiunilor de atac a fost de 115 (R.D.G.) — 116 (România), la pauză 63—47, prin acțiuni de atac înțelegîndu-se de cîte ori una din echipe a avut mingea în atac, în jumătatea adversă de teren. Prin evoluția mai bună, de după pauză, echipa noastră a reușit să anuleze dezavantajul la joc și acțiuni din primele 45 de minute. Diferența a intervenit însă la finalizarea atacurilor, la șuturile la poartă (raport 19—9 pentru R.D.G.) și la cele două faze fixe din care au fost primite golurile.

În aceste condiții apare deficitară pregătirea tactică a jocului-retur cu echipa R. D. Germană, slăbiciune vizibilă de-a lungul întregii întîlniri, în special în fazele de atac. Caracteristice în această direcție s-au dovedit a fi cursele lui Iordănescu, abile, ce reușeau să depășească pe impozanții lui adversari, **însă toate centrările acestuia, pe sus, erau preluate cu ușurință de apărătorii adverși, mai înalți decît atacanții noștri.** Apoi, Dumitrache, dominat net de uriașul Sammer, **a stat aproape tot timpul în umbra acestuia, renunțînd la deplasările stînga-dreapta care i-ar fi putut oferi un cîmp mai favorabil de acțiune.** Dacă adăugăm **slaba penetrabilitate a lui Dobrin** și **dezorientarea lui Țarălungă, rezultă că atacurile echipei noastre în faza finală se produceau întîmplător, cu slabe speranțe de gol.**

Dar, nu numai finalizarea atacurilor ei și **inițierea acestora, îndeosebi în a doua parte a meciului, a fost făcută fără o pregătire temeinică,** de îndată ce Dinu traversa cu mingea la picior zona mijlocașilor, **ceea ce a determinat de cele mai multe ori o întîrziere a acțiunii și scoaterea din joc a unor coechipieri.**

Apoi, **echipa noastră nu a fost capabilă să rezolve problemele puse de apărarea „om la om"** făcută permanent de fotbaliștii adverși. De multe ori ei s-au comportat în fața acestui sistem ca și cum l-ar fi întîlnit prima oară.

Dacă adăugăm greșelile comise de apărare, la loviturile fixe, din care s-au înscris golurile și ușurința cu care tricolorii noștri au executat loviturile libere de care au beneficiat, dintre care două sau trei în apropierea careului advers de 16 m, nu sîntem oare nevoiți să conchidem că, **fie antrenorii nu au pregătit temeinic acest joc, fie jucătorii nu au respectat indicațiile, dacă acestea au fost date ?** În orice caz, așa cum s-a comportat în multe momente, **echipa națională nu a arătat că a preparat replici pentru toate situațiile, de altfel cunoscute.**

La dispoziția tehnicienilor echipei noastre au fost suficiente date, observări, directe, filmări, pentru ca meciul-retur cu R.D.G. să fi fost preparat pînă în cele mai mici amănunte cu excluderea unor erori care, din păcate, au putut fi observate de persoane mult mai puțin avizate decît specialiștii însărcinați cu pregătirea echipei.

În legătură cu acest aspect, poate cel mai important din întreaga desfășurare a partidei, este cazul să repetăm că, în materie de pregătire a echipelor reprezentative se continuă o tradiție dăunătoare, și anume aceea ca **de fiecare dată cînd un antrenor sau doi preiau echipa națională, aceștia obțin o exclusivitate deplină.** Colegiul central al antrenorilor în fața căruia, așa cum se obișnuiește în multe țări, antrenorii reprezentativei ar trebui să prezinte planul lor de activitate, să urmeze o confruntare de idei, o dezbatere, pentru ca apoi cei investiți cu răspunderea pregătirilor să acționeze avînd la îndemînă toate observațiile și sugestiile, acest colegiu este sistematic ocolit.

De altfel, rolul acestui Colegiu central de antrenori este foarte șters în F. R. Fotbal, cu toate că, în lipsa unei direcții tehnice, **colegiul de antrenori devine cea mai înaltă autoritate tehnică.** Din păcate, însă, tocmai antrenorii sînt aceia care îl minimalizează de îndată ce ei, atunci cînd devin antrenori federali sau de echipe reprezentative, îl ignoră.

Un alt simptom frecvent în fotbal este acela al **creditării exagerate a antrenorilor nou-numiți la conducerea echipelor reprezentative.** Se solicită o atmosferă de liniște, de sprijin, încredere deplină. De regulă, asemenea dorinți oficiale se respectă înaintea marilor evenimente internaționale, situație care contribuie ca antrenorii în cauză să considere optime stilul lor de lucru, părerile lor. **Astfel, în locul unor confruntări de păreri, exprimării unor sugestii care să servească în primul rînd antrenorilor, se evită, ca și în perioada meciului-retur cu echipa R. D. Germane, referirile critice.** Adesea, în mod bizar, se acreditează și ideea că, pasă-mi-te adversarii ar folosi asemenea discuții, deși după cum se cunoaște, observările se fac direct de către antrenorii străini interesați la jocuri de campionat și de pregătire, pe față.

Nu avem pretenția că, în cazul unor dezbateri deschise, s-ar fi evitat eșecul de la Leipzig, socotim însă că **antrenorii ar fi avut mai multe repere pentru acest important joc și nu am fi asistat la o evoluție a echipei noastre care, din punct de vedere tactic, a fost, adesea, pe dos de cum trebuia.**

Din punct de vedere al efortului, **echipa reprezentativă a luptat,** mai cu seamă după primirea primului gol, ca urmare a deciziei vădit intenționate a arbitrului Scheurer, **însă diferența de potențial atletic în favoarea echipei R. D. Germane a fost evidentă.** Această problemă nu poate fi rezolvată de la un meci la altul, pentru fotbalul nostru este însă o problemă de cel puțin 10 ani și tot de atîta timp măsurile, progresul, sînt neînsemnate. **Capacitatea atletică, capacitatea de efort, rezistența, privesc performanța românească în ansamblul ei, deoarece în ultimul timp** se constată la foarte multe sporturi o rămînere în urmă la acest important capitol față de partenerii de întrecere. Rezolvarea depinde de întregul proces de educație fizică, de la vîrsta preșcolară pînă la universitate. Sînt de așteptat măsuri urgente, imediate și de perspectivă, în această direcție, deoarece **se constată în mod frecvent că în întîlnirile sportive internaționale, peste 80 la sută din timp adversarii se găsesc aproape sau la egalitate și se detașează în final acei sportivi cu o structură și o pregătire atletică superioară.**

Ce folos că în meciul de la Leipzig superioritatea tehnică a jucătorilor români a fost menținută, în schimb au fost dominați în duelurile directe, cîștigate marea majoritate de adversari ?

În afara acestor aspecte extrem de importante pentru un joc de fotbal, se adaugă și acela al **influenței pe care o exercită arbitrajul.** Nu de azi, de ieri, asistăm la intervenții ale arbitrilor care uneori hotărăsc soarta unui meci sau a unei calificări. În special, în jurul calificărilor, în pofida unor observatori de primă mînă, se produc de către arbitri erori grave. **Cum se explică oare faptul că în timp ce spectatorii din tribune aplaudau spectaculoasa foarfecă pe spate executată de Radu Nunweiller, arbitrul Scheurer a dictat lovitura liberă pentru joc periculos, deși în jurul jucătorului român nu se afla nici un jucător advers la o distanță la care execuția în cauză să-l fi jenat ?** Această decizie uimitoare, această veritabilă **„lovitură indirectă"** dată echipei României, la care a contribuit și tulburarea jucătorilor noștri care au greșit la menținerea „zidului" a schimbat poate și cursul jocului, rezultatul partidei. De aici însă și o învățătură de minte pentru internaționalii noștri: **în suprafața de pedeapsă trebuie evitat tot ceea ce ar putea fi interpretativ pentru un arbitru, în ideea că, în deplasare, arbitrul devine cel puțin o jumătate dintr-un adversar, avînd în vedere predilecția de a fi extrem de obiectiv cu gazdele, ceea ce de multe ori devine dezavantaj pentru echipa care joacă în deplasare.**

Cu toate motivele obiective și subiective, **situația echipei noastre naționale în grupa preliminară este compromisă din cauza eșecului de la Leipzig și din cauza rezultatului de egalitate de la Helsinki.** Minimele șanse de calificare sînt indirecte, ele depind de ultimele rezultate de la București și, mai cu seamă, de la Tirana. **În deplasare nici un joc nu-i dinainte cîștigat.** Grupa a IV-a a preliminariilor campionatului mondial de fotbal '74 rămîne deschisă pînă la 3 noiembrie...

Una din cursele reușite ale lui Iordănescu, rămase, ca toate celelalte, fără rezultat, din cauza adresei greșite

Foto : Paul ROMOȘAN